

ROBERT ERVIN HOWARD

DOBRODRUH
CONAN

PŘELOŽIL
ROMAN TILCER

ARGO

ROBERT ERVIN HOWARD
DOBRODRUH CONAN

Dle anglického originálu *The Conquering Sword of Conan*,
vydaného nakladatelstvím Del Rey Books v New Yorku roku 2005,
přeložil Roman Tilcer.

Ilustrace na obálce a uvnitř knihy Mikuláš Podprocký.

Sazba a grafická úprava Libor Batrla.

Odpovědný redaktor Martin Šust.

Jazykový redaktor Richard Podaný.

Korektorka Michaela Šmejkalová.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2022 vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

jako svou 4961. publikaci,

137. svazek edice Fantastika.

Vytiskla tiskárna Těšínské papírny.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-3858-0

Aktuality o našich titulech můžete sledovat
na www.facebook.com/argo.cz,
o fantastice na www.facebook.com/fantastikavargu

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
tel.: 226 519 383, e-mail: odbyt@kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v internetovém knihkupectví
www.firma.kosmas.cz

1

CESTY ÚKLADŮ

Z džungle se strmě vypínaly útesy, čnicí kamenné hradby, jež se leskly jadeitovou modří a tlumeným karmínem vycházejícího slunce a stáčely se nad zvlněným smaragdovým oceánem vějířovitých i jiných listů dál a dál na východ i na západ. Vypadaly nezdolně, jako obrovská palisáda, příkrá skalní zástěna, na níž se ve slunečních paprscích oslnivě mihotaly kousíčky křemene. Avšak muž, který po těch útesech pracně šplhal, už byl v půli cesty na vrchol.

Pocházel z národa horalů zvyklých zlézat srázná skaliska a byl neobvykle silný a hbitý. Na sobě měl pouze krátké červené hedvábné kalhoty; sandály si přehodil přes záda, aby mu nepřekážely, a s nimi i meč a dýku.

Byl mohutně stavěný a pružný jako panter. Kůži mu slunce opálilo dohněda a černou kštici měl nad očima rovně zastřiženou a kolem spánků staženou stříbrným kroužkem. Železné svaly, bystrý zrak a jistá noha mu zde prokazovaly dobrou službu, neboť útes tyto jeho vlastnosti prověřil po nejzazší mez. Zhruba padesát metrů pod ním se vlnila džungle. Stejně vysoko nad ním se na pozadí jitřního nebe jasně rýsovaly okraje skály.

Muž šplhal, jako by jej něco nutilo ke spěchu, musel však postupovat hlemýždím tempem a držel se stěny jako moucha. Šátrajícím rukama nacházel skulinky a výstupky, přinejlepším nejisté chyty, a občas doslova visel za nehty. Přesto lezl stále výš, škrábal se

vzhůru, lezl celý zkroucený, bojoval o každý metr. Čas od času se zastavil, dopřál odpočinku bolavým svalům a z očí si vytřel pot, načež otočil hlavu, přešel zrakem po pralese a v té obrovské ploše zeleně pátral po známkách pohybu či lidského života.

Nyní byl již kousek od vrcholu a všiml si, že jen nějaký metr nad jeho hlavou zeje ve strmé skalní stěně puklina. Vzápětí už se k ní dostal – byla to nevelká jeskyně těsně pod horním okrajem útesu. S heknutím vystrčil hlavu nad její dno. Zahákl se lokty za okraj a chvíli tak zůstal. Jeskyně byla maličká, sotva víc než trhlinka v kameni, ale někdo ji obýval. Seděla tam svraštělá hnědá mumie, nohy měla zkřížené, paže zrovna tak a scvrklá hlava jí visela k seschlé hrudi. Končetiny držely v této poloze řemínky ze surové kůže, nyní už jen zpráchnivělé chomáče. Jestli byl ten člověk někdy oblečený, zub času jeho šaty dávno rozdrobil na prach. Avšak mezi založenýma rukama a svraštělou hrudí měl zastrčený svitek, zežloutlý do odstínu staré slonové kosti.

Lezec natáhl dlouhou paži a ruličku uvolnil. Ani si ji neprohlédl, zastrčil ji za opasek, vytáhl se nahoru a stanul v ústí pukliny. Vyskočil, zachytil se okraje útesu a téměř plynulým pohybem vylezl na vrchol.

Tam se zastavil, lapal po dechu a shlédl dolů.

Bylo to jako dívat se do obrovské mísy ohraničené kruhovou skalní hradbou. Podlahu mísy pokrývaly stromy i hustší porost, nikde se ovšem hustotou nevyrovnal džungli venku. Útesy byly nepřerušené a všude stejně vysoké. Byla to hříčka přírody, jaká se snad jinde na světě neopakuje: obří přírodní amfiteátr, zalesněný kruh čtyři nebo pět kilometrů v průměru, odříznutý od zbytku světa a uzavřený ve skalním prstenci.

Muž na útesu se ovšem v myšlenkách nevěnoval tomuto úžasnému místopisnému jevu. S napjatou dychtivostí prohledával očima koruny stromů pod sebou a rázně si oddechl, když v mihotavé zeleni

spatřil záblesk mramorových kopolů. Nebyl to tedy jen výmysl; leží pod ním bájný a opuštěný alkménonský palác.

Conan, Cimmeřan, nedávno zavítal na Baračské ostrovy, Černé pobřeží a mnohá další místa, kde se žilo divokým životem, a do Kešanu se vydal poté, co jej zlákala vidina pohádkového bohatství, jež předčí i poklady turanských králů.

Kešan byl barbarské království prostírající se na území východně od Kúše, kde se širé lučiny střetávají s pralesy valíciemi se z jihu. Obýval ho smíšený národ, snědá vrstva urozených vládla vesměs čistým černochům. Panovníci – princové a velekněží – byli údajně potomky bílé rasy, která kdysi v dávných časech vládla království, jehož hlavním městem byl Alkménon. Co zapříčinilo její pád a proč přeživší ono město opustili, to se snažily vysvětlit pověsti, navzájem si však protiřečily. Zrovna tak nejasné byly příběhy o Gwahlurových zubech, alkménonském pokladu. Tyto mlhavé legendy ovšem stačily k tomu, aby přilákaly Conana do Kešanu z velké dálí, přes hory, planiny a džungle protkané řekami.

Našel Kešan, mnohými severními a západními národy rovněž považovaný za bájnou zemi, a doslechl se dost na to, aby uvěřil v pravdivost zkazek o pokladu nazývaném Gwahlurovy zuby. Nedokázal ale zjistit, kde se ukrývá, a byl postaven před nutnost vysvětlit, co v Kešanu pohledává. Svobodné cizince tu neviděli rádi.

Conan se však nenechal vyvést z míry. S klidem a jistotou přednesl důstojným, peřím zdobeným, podezřívavým grandům od barbarsky velkolepého dvora svou nabídku. Je bojovník z povolání. Do Kešanu (jak prohlásil) přišel hledat práci. Za určitou cenu vycvičí kešanská vojska a vytáhne s nimi proti Puntům, jejich odvěkým nepřátelům, jejichž nedávné úspěchy na bitevních polích doháněly popudlivého kešanského krále k zuřivosti.

Nebyl to tak opovážlivý návrh, jak by se mohlo zdát. Až sem, do vzdáleného Kešanu, předcházela Conana jeho pověst; díky činům,

jež vykonal jako kapitán černých korzárů, těch vlků od jižního pobřeží, bylo jeho jméno v černých královstvích jménem známým, obdivovaným i obávaným. Neodmítl zkoušku, kterou si pro něj snědí vládci vymysleli. Na hranicích neustále docházelo k potyčkám, takže měl spoustu příležitostí prokázat svou zručnost v boji zblízka. Svou neohroženou zběsilostí udělal na kešanské panstvo dojem, navíc už věděli o jeho reputaci vůdce a vyhlídky se zdály příznivé. Conan ve skutečnosti toužil po práci čistě z toho důvodu, aby měl rozumnou záminku dál v Kešanu zůstat, dokud nezjistí, kde jsou ukryté Gwahlurovy zuby. Potom se všechno ztížilo. Coby hlava poselstva ze Zembabweie dorazil do Kešanu Thutmekri.

Thutmekri byl Stygijec, dobrodruh a lotr, jenž si svým důvtipem vysloužil přízeň dvou vládců velkého smíšeného obchodního království, které leželo mnoho dní pochodu na východ. Z dřívějšíka se s Cimmeřanem znali a neměli se v lásce. Thutmekri také přišel za kešanským králem s jistým návrhem a ten se rovněž týkal tažení proti Puntu – království východně od Kešanu, jež náhodou nedávno vyhostilo zembabweiské kupce a vypálilo jim pevnůstky.

Stygijcova nabídka převážila dokonce i nad Conanovou proslulostí. Thutmekri slíbil, že sám napadne Punt z východu s houfem černých kopiníků, šemských lučištníků a námezdních šermířů a pomůže kešanskému panovníkovi nepřátelskou říši uchvátit. Laskaví zembabweišti králové chtějí pouze výhradní právo obchodovat v Kešanu a jeho poplatných územích – a k tomu jakožto zástavu dobré víry část Gwahlurových zubů. Ty nebude nikdo sprostě nosit, jak Thutmekri podezřívavým náčelníkům honem vysvětlil; vystaví je v zembabweiském chrámu vedle skrčených zlatých model Dagona a Derkety coby posvátné hosty v národní svatyni, aby zpečetily dohodu mezi Kešanem a Zembabweí. Při tomto prohlášení se Conan jízlivě usklíbl.

Nesnažil se s Thutmekrim a jeho šemským společníkem Zarghebou měřit síly na poli lstivosti a úkladů. Uvědomoval si, že kdyby Thutmekri zvítězil, trval by na tom, aby jeho soka okamžitě vykárali. Conan měl jedinou možnost: najít klenoty dřív, než se kešan-ský král rozhodne, a utéct s nimi. Tou dobou už si ale byl jistý, že nejsou schované v královském městě Kešii, změti doškových chýší schoulených kolem hliněné hradby, která chránila palác z kamene, bláta a bambusu.

V Cimmeřanovi to vřelo neklidnou netrpělivostí a velekněz Gorulga zatím oznámil, že než budou moci nějak rozhodnout, pokud jde o navrhované spojenectví se Zembabweií a slib, že bude o klenoty pečováno jako o posvátné a nedotknutelné, je třeba zjistit, co o tom soudí bohové. Je třeba navštívit alkménonskou věštírnu.

To byla ohromující zpráva a vzrušeně se o ní hovořilo jak v paláci, tak v úlovitých chatrčích. Kněží nezavítali do onoho ztichlého města už celé století. Orákulem byla údajně princezna Jelája, poslední alkménonská vládkyně. Zemřela v plném rozpuku mládí a krásy a běh věků na jejím těle jako zázrakem nezanechával žádné stopy. V dávných dobách se za ní kněží vydávali do strašidelného města a ona je učila moudrosti. Poslední kněz, jenž se za ní vypravil, byl zlý člověk a chtěl uloupit podivuhodně broušené dráhokamy, jimž se říkalo Gwahlurovy zuby. V opuštěném paláci ho však potkala jakási smrt a jeho akolyté uprchli a vyprávěli pak hrůzné historky, které po sto let děsily kněží tak, že se do města a věštírny víckrát neodvážili.

Leč Gorulga, současný velekněz, jakožto muž jistý si vědomím své bezúhonnosti oznámil, že se s hrstkou následovníků vydá onen prastarý zvyk obnovit. A vzrušené jazyky nerozvážně štěbetaly a Conan zachytil vodítko, po němž pátral již týdny – zaslechl jednoho nižšího kněze šeptat jistá slova a vytratil se z Kešie potají v noci, před svítáním, kdy měli kněží vyrazit na cestu.

Noc a den a další noc hnal koně a druhého dne časně zrána dorazil k alkménonským útesům tyčícím se v jihozápadním koutě království uprostřed neobydlené džungle, jíž se obyčejní lidé vyhýbali. Nikdo jiný než kněží se neodvážil přiblížit se k onomu hrůzostrašnému městu blíže než na vzdálenost mnoha kilometrů. A ani kněží už do Alkménonu sto let nevstoupili.

Útesy nikdy nikdo nepřekonal, pravily pověsti, a tajný vstup do údolí znají pouze kněží. Conan neztrácel čas a nepátral po něm. Strmé stěny, jichž se zalekli zdejší černoši, koňáci a obyvatelé planin a rovinatých pralesů, nebyly ničím nezdolným pro člověka narozeného v rozeklaných pahorcích Cimmerie.

Nyní z vrcholu útesů shlížel do kruhového údolí a přemítal, jaká nákaza, válka či pověřčivost vyhnala příslušníky oné dávné bílé rasy z jejich pevnosti, načež se smísili a splynuli s černými kmeny, které je obklopovaly.

Toto údolí bylo jejich citadelou. Zde stál palác a zde žila pouze královská rodina se svými dvořany. Opravdové město stálo před útesy. V těch zvlněných masách zelené džungle se skrývají jeho rozvaliny. Kopule, jež se však lesknou v listoví pod ním, patří neponičeným věžkám alkménonského královského paláce, vzdorujícího zubu času.

Cimmeřan spustil nohu přes okraj a začal rychle slézat. Vnitřní strana útesů byla rozpukanější a ne tak strmá. Netrvalo ani polovinu času, který strávil výstupem nahoru, a seskočil na travnaté dno údolí.

S rukou na meči se obezřetně rozhlédl. Neměl důvod předpokládat, že lidé lhali, když říkali, že je Alkménon prázdný a opuštěný a obývají jej pouze duchové mrtvé minulosti. Jenže Conan byl od přírody podezíravý a opatrný. Panovalo tu odvěké ticho; ani lísteček se na větvi nezachvěl. Když se Cimmeřan sklonil a nakoukl pod větvoví, spatřil jen řady kmenů táhnoucí se dál a dál do modrého šera hlubokého lesa.

Měl se nicméně na pozoru, šel s mečem v ruce, očima neustále pročesával stíny ze strany na stranu a jeho pružný krok nebylo v trávě vůbec slyšet. Všude kolem sebe viděl pozůstatky prastaré civilizace, zmlklé a drolící se kašny v kruzích ze štíhlých stromů, jejichž uspořádání vypadalo až příliš souměrně, než aby se jednalo o dílo přírody. Do těchto pečlivě vysázených hájků sice pronikl lesní porost a podrost, jejich obrysy však byly stále zřetelné. Pod stromy vedly široké chodníky, ale byly rozbité a širokými prasklinami prorůstala tráva. Zahlédl zdi s ozdobnými stříškami a tesané kamenné mřížoví, které mohlo kdysi sloužit jako stěny altánků.

Před ním se mezi stromy leskly kopule, a jak se k nim blížil, čím dál lépe viděl stavbu pod nimi. Záhy rozhrnul clonu větví propletených šlahouny popínavek a ocitl se na poměrně otevřeném prostranství, kde stromy rostly roztroušeně a neomezovány podrostem, a před sebou spatřil rozměrnou sloupovou halu vedoucí do paláce.

Když stoupal po širokých mramorových schodech, všiml si, že se budova dochovala v mnohem lepším stavu než menší stavby, jež tu zahlédl. Tlusté zdi a mohutné sloupy se zdály příliš mocné, než aby se drolily pod náporem času a živlů. Všude vládlo zakleté ticho. Kočičí našlapování sandálů v něm znělo až nepříjemně hlasitě.

Někde v tomto paláci se nachází socha či modla, která v časech minulých sloužila kešanským kněžím coby orákulum. A pokud ten nerozvážný kněz neblábolil nesmysly, někde v paláci se skrývá i poklad zapomenutých alkménonských králů.

Conan vstoupil do široké, prostorné síně vroubené vysokými sloupy, mezi nimiž zely klenuté průchody s dávno ztrouchnivělými dveřmi. Pokračoval soumravným šerem a na konci prošel velkými dvoukřídlými bronzovými vraty. Byla mírně pootevřená, jako tomu bylo možná už stovky let. Vynořil se v obrovské klenuté komnatě, jež alkménonským králům určitě sloužila jako audienční síň.

Byla osmiúhelníková a ve velké kopuli, k níž se klenul vysoký strop, zjevně byly chytře rozmístěné otvory, neboť tento prostranný sál byl mnohem lépe osvětlený než hala, jež k němu vedla. Na druhé straně se tyčil stupínek, na který se šlo po širokém lazuritovém schodišti, a nahoře stálo mohutné křeslo se zdobenými područkami a vysokou opěrkou, jež kdysi bezpochyby držela baldachýn ze zlatohlavu. Conan hlasitě zabručel a oči se mu rozzářily. Zlatý alkménonský trůn, zmiňovaný v pradávných legendách! Zkušeným okem odhadl jeho váhu. Kdyby ho odsud dokázal odnést, získal by za něj celé jmění. Byl tak cenný, že rozpaloval jeho představitost, pokud šlo o poklad samotný. Cimmeřan teď hořel dychtivostí. Prsty ho svrběly, jak je toužil zabořit do drahokamů, o nichž mluvili vypravěči na kešijských tržnicích, když opakovali příběhy ústně předávané po celá staletí – mezi kameny, jakým není na světě rovno, rubíny, smaragdy, démanty, heliotropy, opály, safíry, kořist z dávného světa.

Conan čekal, že sochu-orákulum najde na trůně, ale jelikož se tak nestalo, bude nejspíš někde v paláci, pokud tedy skutečně existuje. Od chvíle, kdy upřel pozornost ke Kešanu, už se však tolik bájí ukázalo jako pravdivých, a tak nepochyboval, že tu nějakou modlu či božstvo nalezne.

Za trůnem se nacházel úzký klenutý průchod, který za alkménonských časů bezpochyby býval zakrytý závěsem. Cimmeřan do něj nakoukl a spatřil, že se jím vchází do prázdné alkovny a z ní vede v pravém úhlu úzká chodba. Otočil se, nalevo od stupínku zahlédl další klenbu a pod ní byly na rozdíl od ostatních dveře. A ne jen tak ledajaké. Byly ze stejného drahého kovu jako trůn a pokrývalo je množství zvláštních tepaných arabesek.

Když do nich strčil, otevřely se tak hladce, jako by někdo nedávno namazal panty. Za dveřmi se Conan zastavil a hleděl.

Stál v nevelké čtvercové komnatě, jejíž stěny byly z mramoru a vypínaly se ke zdobenému stropu vykládanému zlatem. Při úpatí

a vrcholu zdí se táhly zlaté vlysy a nebyly tu jiné dveře než ty, jimiž vstoupil. Tyto podrobnosti ale vstřebal mimoděk. Veškerou jeho pozornost upoutala postava, která před ním ležela na slonovinovém podstavci.

Čekal modlu, nejspíš vyřezanou se zručností vlastní nějakému zapomenutému umění. Žádné umění by ovšem nedokázalo napodobit dokonalost postavy ležící před ním.

Nebyla to socha z kamene, kovu ani slonoviny. Bylo to skutečné ženské tělo a Conan neměl nejmenší tušení, jaká temná umění z dávných dob je zachovala na věky věků zcela bez poskvrny. I šaty, které měla ta žena na sobě, zůstaly netknuté – a tu se Conan zamračil a v zasutém koutu mysli se mu probudil mlhavý neklid. Umění, jež ochránilo tělo, přece nemělo ovlivnit oblečení. To tu ale přesto bylo – zlatý náprsník se soustřednými kruhy z malých drahokamů, pozlacené sandály a krátká hedvábná sukně sepejtaná opaskem s drahým kamením. Ani na látce, ani na kovu nebylo jedině stopy po rozkladu.

Jelája byla i ve smrti chladně krásná. Vypadala jako z alabastru, byla štíhlá, přitom však smyslných tvarů; na vlnách tmavých vlasů se jí leskl velký karmínový kámen.

Conan stál, mračil se na ni a pak poklepal mečem na podstavci. Napadlo ho, jestli není dutý a poklad se neskrývá uvnitř, podle zvuku tomu ale tak nebylo. Cimmeřan se obrátil a začal po komnatě nerozhodně přecházet sem a tam. Kde by měl s hledáním začít, když ho tlačí čas? Ten kněz, kterého zaslechl blábolit k jednomu dvořanovi, říkal, že je poklad v paláci. Jenže ten není zrovna nejmenší. Conana napadlo, jestli by se neměl schovat, počkat, až kněží přijdou a zase odejdou, a potom s pátráním začít nanovo. Bylo ovšem docela pravděpodobné, že kněží vezmou drahokamy s sebou do Kešie. Byl totiž přesvědčený, že Thutmekri podplatil Gorulgu.

Conan Thutmekriho znal, a dovedl tak předvídat jeho plány. Bylo mu jasné, že to on navrhl zembabweiským králům tažení proti Puntu, což byl pouze jeden z kroků vedoucích k jejich pravému cíli – ukořistění Gwahlurových zubů. Než opatrní králové cokoli podniknou, budou vymáhat důkaz, že poklad opravdu existuje. A tím důkazem budou drahokamy, jež Thutmekri žádal coby zástavu.

Jakmile se zembabweiští králové přesvědčí, že je poklad skutečný, začnou konat. Punt bude napaden současně z východu i západu, Zembabwané se ale postarají o to, aby bojovali hlavně Kešané, a až budou Punt i Kešan z tohoto střetu vyčerpané, Zembabwané oba národy rozdrtí, Kešan vyplení a pokladu se zmocní silou, i kdyby kvůli tomu měli zničit veškeré stavby a umučit všechny lidi v celém království.

Pořád je tu ovšem ještě další možnost: pokud se ke kořisti dostane Thutmekri, bylo by mu podobné, kdyby své zaměstnavatele podvedl, drahokamy ukradl, práskl do bot a řešení této nepříjemné situace přenechal zembabweiským vyslancům.

Conan se domníval, že porada s orákulem je jen lstí, jež má kešanského krále přesvědčit, aby vyslyšel Thutmekriho přání – ani na chvíli totiž nepochyboval, že je Gorulga stejně mazaný a nečestný jako všichni ostatní lidé namočení do tohoto velkého podvodu. Ani se s veleknězem nepokoušel jednat, protože ve hře úplatků by neměl proti Thutmekrimu nejmenší šanci, a kdyby se o něco pokusil, nahrál by Stygijci do karet. Gorulga by mohl Cimmeřana veřejně obvinít, a jednou ranou by tak upevnil svou pověst poctivého člověka a Thutmekriho zbavil jeho soka. Conan přemítal, čím Thutmekri velekněze podplatil a co asi tak lze nabídnout člověku, který má v moci největší poklad na světě.

Buď jak buď, vzal by jed na to, že velekněz přinutí orákulum k prohlášení, že je vůlí bohů, aby se Kešan řídil Thutmekriho požadavky, a zrovna tak si byl jistý tím, že padne i pár pichlavých